

Vi stemte for bevillingerne, og det har vi gjort hvert år. Vi har aldrig nogen sinde reduceret de forslag, der lå, for vi har opfattet det som en del af den aftale, der var, at årsagen til at ændre loven var at sikre de bevillinger, der trækkes ud, ved hjemmel i lovgrundningen.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det, der er afgørende, er ikke, om den aftale, som blev indgået i 1998 i forbindelse med finanslovforslaget for 1999, er gennemført. Den er blevet gennemført med de partier, der lovede at gennemføre det. Der er skabt en lov hjemmel. Den har også været brugt.

Men der foreligger ikke nogen aftale om, at dette eller hint flertal, dette eller hint parti, der har indgået den oprindelige aftale om at ændre lovgrundlaget, også fremover er forpligtede på det lovgrundlag. Og det er det, finansministeren har ageret på grundlag af i de sidste dage.

Jeg synes da, det ville være rigtigt, at finansministeren tog konsekvensen af det og sagde rent ud: Vi vil gerne som regering og som regeringspartier være forpligtede af det lovgrundlag over for de partier, der vil stå ved det lovgrundlag, så det kun kan laves om på et eller andet tidspunkt, hvor de partier, der tiltræder aftalen, er enige om de ændringer, der måtte foretages. Det synes jeg ville være korrekt at vi fik et helt kontant og klart ja til.

Kl. 21.10

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen det gælder jo generelt, at forlig gælder, indtil de opsiges. Altså jeg går ud fra, at forliget her gælder som alle andre forlig, der indgås, som gælder, til de opsiges.

Så kan man have, tror jeg, en mere eller mindre engageret debat om, hvornår de kan opsiges og under hvilke former, er det før et valg eller efter et valg. Men alt andet lige er der en aftale, der gælder, til den opsiges, eller indtil partierne af en eller anden grund mener, at tiden er løbet fra forliget, så man op til et valg har et andet grundlag for den fremtidige udformning af en lovgivning. Det gælder så også i det her tilfælde med Den Sociale Pensionsfond.

Ellers har holdningen hele tiden været, at vi har følt os bundet af det, vi har stemt for det, og det gjorde vi også under den tidligere regering.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Se, her er der ikke nogen aftale. Der er udelukkende en aftale om i 1998 at ændre lovgrundlaget. Det gjorde de partier, og de har opfyldt aftalen. Den er for så vidt nu en tom aftale, der er ikke mere at foretage sig, man har ændret lovgrundlaget. Der er ikke nogen aftale at henvise til. Der er ikke nogen, der er forpligtet. Man kan vælge at følge en lovgivning, så længe den er der, man kan også lave den om. Så der er heller ikke nogen aftaler at opsiges.

Det, jeg tilbyder regeringen, er, at vi kan lave en aftale, sådan som finansministeren helt tydeligt har forstået at der er. Sådan som finansministeren helt tydeligt gav udtryk for i sine bemærkninger, både i den lange afsluttende replik og i de korte besvarelser, nemlig at der foreligger en aftale eller sågar et forlig.

Jeg vil gerne have, at det forlig, den aftale, så rent faktisk effektueres, at det ikke bare er de to sætninger eller de to linjer, der står i finanslovaftalen fra 1999, og at det er en sådan aftale, der ikke kan ændres, medmindre de partier, der tilslutter sig den, er enige om det. Når det er vigtigt, er det, fordi regeringens omgang med aftaler i det sidste år ikke har levet op til det, man kan forlange i forhold til at respektere de parlamentariske spilleregler.

Det vil være vigtigt at få en aftale, og jeg synes, det ville være smukt at kunne få den her for åbent tæppe, så man er klar over, hvem der indgår den, hvorfor den indgås, og hvad den indebærer. Så jeg synes, at finansministeren skulle tage imod tilbuddet på vegne af Venstre og De Konservative.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu strammer fru Pia Gjellerup den ved at sige, at alle partier skal være enige om at opsiges en aftale. Sådan kan det vel ikke være. Det må da i givet fald være sådan op til et valg, at partier kan frigøre sig og gå til valg på, at man vil noget andet.

Men indtil da er min opfattelse, at det, der lå i aftalen fra 1998, finansloven 1999, var en aftale mellem partier om et retsgrundlag for en praksis, man havde haft, hvor vi for så vidt har støttet praksis, men har anket over, at lovgrundlaget ikke gav mulighed for den praksis, der var op til 1999. Derfor støttede vi loven, og derfor har vi også efterfølgende støttet udbetalingen.